

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τοῦ MICHEL MORPHY,
τοῦ συγγραφέως τῆς «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Βρισκόμαστε στη μαγεμένη χώρα τῶν παληῶν θρυλῶν, ὅπου ὅλα εἶνε φῶς... ἢ νύχτες εἶν' ἀγνωστες ἐκεῖ: τὸ καλοκαίρι μοιάζουν μ' ἕνα διάφανο καὶ γοητευτικὸ δειλινὸ καὶ τὸν χειμῶνα μὲ φωτεινὴ αὐγή... Οὔτε ζέστες καταθλιπτικὲς ξέρουν ἐκεῖ πάνω, οὔτε κρύα σκληρά: ἡ μέρες εἶνε γλυκὲς κι' ὁ ἥλιος εὐλογημένος...

Βρισκόμαστε στὴ Σκωτία, τὴν γῆ τῆς φιλοξενίας, τὴν πατρίδα τῆς Μαρίας, Στούαρτ καὶ τοῦ Βάλτερ, τὴν πιστὴ φίλη τῆς Γαλλίας...

Φαίνεται ὅτι κι' αὐτὸς ὁ ἔρωσ ἀκόμα εἶνε πιὸ ἀγνὸς καὶ τὸ πάθος πιὸ εὐγενικὸ σ' αὐτὰ τὰ ἐλεύθερα βουνὰ μὲ τὶς περήφανες κι' ἀγριὲς κορυφές. Ἡ ἀπέραντη ποιήσις αὐτῆς τῆς θαυμαστῆς φύσεως κυριεύει κι' ἐξυψώνει ὅλες τὶς καρδιές...

Ὁ ἔρωσ; Μὰ βρίσκεται ἐδῶ μπροστὰ στὰ μάτια μας... Δὲν ἀκούτε δυὸ ὠραίους, δυὸ πεντάμορφους ἐρωτευμένους πού ψιθυρίζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Βάλτερ!

— Μαρία!

Ὁ ἰππότης Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ, ὠραίος σάν θεός, γενναῖος σάν τὸ σπαθί του, ἦταν ὡστόσο φτωχὸς σάν τὸν Ἰώβ.. Ἀρχοντας ἐνὸς μισογκρεμισμένου πύργου, υπεράσπιζε ἀπ' αὐτὸν τὸ φέουδο τοῦ Γκλήντιργκ ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν καὶ ληστῶν, πού ἦσαν τόσο θρασεῖς καὶ τόσο πολυάριθμοι, ἐκεῖ, στὰ σύνορα Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας.

Ὁχι μακριὰ ἀπὸ τὸ φρούριό του βρισκόταν τὸ ἀρχοντικὸ τῶν δουκῶν Μελρόζ, ἀληθινὸ θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς, παλάτι καὶ φρούριο μαζί... Μὰ ὁ γέρο δούκας, ἀπόλυτος ἄρχων αὐτοῦ τοῦ φέουδου πού ἦταν τὸ στολίδι τῆς Σκωτίας, ἔτρεφε ἕνα πατροπαράδοτο μῖσος ἐναντίον τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀβενέλ...

Εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, τὴ Μαρία, πού ἦταν ἡ λατρεία του καὶ τὸ καμάρι του καὶ πού σκόπευε νὰ τὴν παντρέψῃ ἂν ὄχι μ' ἕνα βασιλεῖα, τοῦλάχιστον μ' ἕνα πρίγκηπα...

Ὡστόσο ἡ μικρούλα δούκισσα τοῦ Μελρόζ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ, καθὼς ἔλεγε... Τὸ ἴδιο ὅμως ἔλεγε κι' ὁ ἰππότης ντ' Ἀβενέλ...

Μὰ κ' οἱ δυὸ τους εἶχαν ἕνα μυστικὸ πού δὲν τὸ εἶχαν ὁμολογήσει ἀκόμα... Καὶ τὸ μυστικὸ τους αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀπλό: ἀγαπιόντουσαν!

Ὁ Θεὸς ὅμως τοὺς εὐνόησε κι' ὁ γέρο δούξ πέθανε ξαθικά. Ἔτσι οἱ δυὸ νέοι μπόρεσαν νὰ ἐνωθοῦν... Ἔτσι τῶρα τοὺς ξαναβρίσκουμε πιασμένους ἀπὸ τὰ χέρια, νὰ κυττάζονται μέσα στὰ μάτια, μὲ τὰ χεῖλη ἐνωμένα καὶ τρεμάμενα, ἕνα ἀνοιξιὰτικο πρωτῆ, σ' ἕνα δρόμο γεμάτον λουλούδια...

— Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ!

— Λατρευτὴ Μαρία!

Βυθισμένοι μέσα στὴν ἀπέραντη ἔκστασι τῶν γλυκῶν ἐξομολογήσεων καὶ τῶν τρυφερῶν ὄρκων, πήγαιναν χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε... Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς ἰδανικῆς τους εὐτυχίας...

Καὶ ὅμως μιὰ σκιά τοὺς παρακολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα...

Ἦταν τάχα ἡ σκιά τοῦ Μαύρου Ἀνθρώπου, τοῦ Καταραμένου;

Ἕνας παράδοξος θρύλος, πού οἱ προληπτικοὶ Σκωτσέζοι τὸν ἐπίστευαν σάν θρησκεία καὶ πού βασιζόταν σὲ χίλια γεγονότα παλιὰ καὶ πρόσφατα, βασιλεὺς σ' αὐτὰ τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν εὐτυχημένα καὶ προνομιούχα, ἂν δὲν τὰ ἀφά-

νίζαν οἱ ἐμφύλιοι κ' οἱ ἐξωτερικοὶ πολεμοί.

Οἱ ὄρειοὶ ἀπέδιδαν μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμι σὲ δυὸ πλάσματα μυστηριώδη, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξὶ κανένας δὲν τολμοῦσε ν' ἀμφισβητήσῃ: τὴν Λευκὴ Κυρία, τὴν «καλὴ τους γειτόνισσα», ὅπως τὴν ἔλεγαν, πού προστάτευε τὴν οἰκογένεια ντ' Ἀβενέλ καὶ ὅλους ὅσους κατοικοῦσαν στὴν περιοχὴ τοῦ πύργου τῆς, καὶ τὸν Μαῦρο Ἀνθρώπο τῆς Κόκκινης Κοιλιάδας, τὸ πνεῦμα τῶν βάλτων, ἕνα καταραμένο πνεῦμα, τὸν ἴδιο τὸ διάβολο στὴ γῆ!

Ἡ Λευκὴ Κυρία ἐξασκοῦσε τὴν ἀγαθοποιὸ δύναμὶ τῆς στὶς μαγευτικὲς μεσημβρινὲς περιοχὲς τῆς Σκωτίας, στοὺς εὐφοροὺς κάμπους τῆς, στὸ ὄρος τῶν Ἀετῶν, στὸ ποτάμι Σαρμέτ καὶ στὸ δάσος Ζεχάν. Τὸ κράτος τοῦ Μαύρου Ἀνθρώπου, πάλι, ἀπλωνόταν πρὸς τὸν βορρῆα, στοὺς ἔρημους καὶ ἀγονοὺς τόπους. Τὸ κακὸ αὐτὸ πνεῦμα κρυβόταν ἐκεῖ μέσα σὲ σπηλιές τρομαχτικὲς καὶ ξεπρόβαλλε μέσ' ἀπ' τὶς ἀθύσσους γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν θύελλα, τὴ σφαγὴ, τὴν ἐρήμωσι καὶ τὸ θάνατο.

«Τὴν φτωχὴ Λευκὴ Κυρία! ἔλεγαν οἱ ἀγαθὲς κι' ἀπλοϊκὲς Σκωτσέζες στὰ χειμωνιάτικα νυχτέρια τους. Πόσο θὰ ὑποφέρῃ ἔχοντας ἕναν τέτοιο φριχτὸ γείτονα, αὐτὴ πού εἶνε τόσο ἀξιαγάπητη καὶ τόσο πονετικὴ!

Καὶ πραγματικὰ, ἡ Λευκὴ Κυρία δὲν παρουσιαζόταν παρὰ μόνο γιὰ νὰ κἀνὴ τὸ καλὸ ἢ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κακοὺς. Ἄλλες φορὲς, πάλι, παρουσιαζόταν στὶς ἐπάλξεις τοῦ γέρικου πύργου τῶν Ἀβενέλ γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ κάποιον σπουδαῖο γεγονὸς στὴν οἰκογένειά τους. Ἄν ἦταν χαρούμενη, προσηγγελλε γάμο, ἂν ἦταν σοβαρὴ, γέννησι κι' ἂν ἦταν θλιμμένη, θάνατο... Καὶ, στὴν τελευταία περίπτωσι, οἱ ἄνθρωποι σταυροκοπιόντουσαν καὶ προσευχόντουσαν...

Οἱ ἀγαθοὶ βουνηῖοι, μάλιστα, ἀπλοϊκοὶ καθὼς ἦσαν, εἶχαν προσωποποιήσει σιγά-σιγά τὴν Λευκὴ Κυρία στὴ νεαρὴ καὶ γοητευτικὴ δούκισσα Μαρία ντὲ Μελρόζ — ὅπως ἐπίσης φανταζόντουσαν τὸν Μαῦρο Ἀνθρώπο τῆς Κόκκινης Κοιλιάδας ἐνσαρκωμένο στὸ πρόσωπο τοῦ ἀπαίσιου ἐπιστάτη τῆς, τοῦ Στέαρτ-Μπόλτον, πού ἦταν σκληρὸς στοὺς ἐνοικιαστὰς τῶν κτημάτων τῆς κυρίας του κι' ἀδυσώπητος στοὺς φτωχοὺς...

Ἄν ἡ Μαρία τὸν κρατοῦσε ἀκόμα κοντὰ τῆς, στὸ παλάτι τῆς τοῦ Μελρόζ, τὸ ἔκανε αὐτὸ ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ μνήμη τοῦ πατέρα τῆς, τοῦ ὁποίου ἦταν ἔμπιστος ἄνθρωπος.

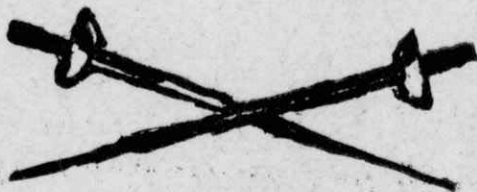
Κι' ὁ Μπόλτον ἦταν αὐτὸς πού τὸ ἀνοιξιὰτικο ἐκεῖνο πρωῖνὸ, σουρνόταν, φριχτὸς καὶ ὑπουλος, πίσω ἀπ' τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τῶν δυὸ ἐραστῶν καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε.

— Καλά! μούγκρισε σὲ κάποια στιγμὴ μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του πού τάσφιγγε τὸ μῖσος. Ὁ δούξ τοῦ Σόμερσετ θὰ μάθῃ ὡς πού φτάνει ἡ ἀναίδεια τοῦ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ, ὅπως ἐπίσης θὰ μάθῃ καὶ τὴν προδοσίαν τῆς Μαρίας ντὲ Μελρόζ.

Πραγματικὰ, ὁ γέρο δούξ τοῦ Μελρόζ εἶχε συλλογιστῆ ἄλλοτε νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη του μὲ τὸν περίφημο πολέμαρχο τῶν Ἀγγλῶν δούκα τοῦ Σόμερσετ, ἐλπίζοντας πὼς ἔτσι θὰ ἐξασφάλιζε τὴν εἰρήνην στὸ φέουδό του — μὲ τὴν θυσία τῆς εὐτυχίας τοῦ παιδιοῦ του.

Μὰ ὁ θάνατος ματαίωσε τὰ ἐγωῖστικά του σχέδια, ἀφήνοντας τὸ πεδίο ἐλεύθερο στοὺς δυὸ ἐρωτευμένους μας.

Ἔτσι, λίγες μέρες μετὰ τὸ ἀνοιξιὰτικο ἐκεῖνο πρωῖνὸ πού τοὺς εἶδαμε νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους μαζί, ἐνῶ ὁ Μπόλτον τοὺς παρακολουθοῦσε κρυφὰ, ὁ Βάλτερ κ' ἡ Μαρία ἀνήγγειλαν τοὺς ἀρραβῶνες τους. Καθὼς μάλιστα ἡ Λευκὴ Κυρία εἶχε ἐν τῷ μεταξύ κάνει τὴν ἐμφάνισί τῆς σὲ με-

ρικούς βοσκούς, κανέναν δεν ξαφνιάστηκε όταν ή καιμπάνες του μοναστηριού του Μελρόζ ανήγγειλαν τους γάμους του νεαρού ιππότη ντ' Αβενέλ και της γοητευτικής μικρούλας δουκίσσης.

Επί τέλους, οι δυο έχθρικοί οίκοι συμφιλιωνόντουσαν...

Τά βουνά άντηχούσαν από εύθυμα τραγούδια, όταν ξαφνα ο βαρύν και πένθιμος ήχος της καιμπάνας του κινδύνου αντικατάστησε τις πρόσχαρες κωδωνοκρουσίες...

— Στά θπλα, Σκωτσέζοι!... Οί "Αγγλοι! Οί "Αγγλοι!...

Πραγματικά ήσαν οι "Αγγλοι, τους οποίους έφερνε ο αρχηγός τους δούξ του Σόμερσετ, είδοποιημένος από τον καταχθόνιο Μπόλτον, για να ματαιώσει τους γάμους της Μαρίας και του Βάλτερ.

Τό σύνθημα του συναγερμού τό είχε δώσει εγκαίρως ένας πιστός όπαδός των Μελρόζ, ο Κρίστι ντέ Κλάινθιλ, και σέ λίγο οι Σκωτσέζοι, έχοντας επί κεφαλής τον Βάλτερ, ώρμησαν έναντίον του έχθρου.

Οί "Αγγλοι πού βρισκόντουσαν ακόμα μέσα στα φαράγια και στις χαράδρες, προσπάθησαν να σκαρφαλώσουν στις απότομες βουνοκορφές.

Μιά τιτανομαχία άρχισε...

Τέλος οι "Αγγλοι, συντριμμένοι από τη βροχή των μύδρων και των βράχων πού τους έρριχναν οι Σκωτσέζοι, τό έβαλαν στα πόδια, εγκαταλείποντας τους νεκρούς και τους πληγωμένους τους.

— Ο δούξ του Σόμερσετ θα πάρη μιά μέρα την έκδίκησί του! φώναξε ο αρχηγός των

"Αγγλων πού έφυγε τελευταίος. Δυστυχία σέ σένα και στους δικούς σου, Βάλτερ ντ' Αβενέλ!... Τό όρκίζομαι στον "Αγιο Γεώργιο!

— Κι' εγώ σου χαρίζω τη ζωή! απάντησε ο μεγαλόψυχος Σκώτος.

"Ετσι οι γάμοι του ιππότη ντ' Αβενέλ και της δουκίσσης Μαρίας έωρτάστηκαν μαζί με τη νίκη των όρεινών και, παρ' όλες τις άπειλές του Σόμερσετ, ή ειρήνη αποκαταστάθηκε στα σύνορα του φέουδου του Γκλίντιργκ...

Η αντίβασιλισσα της Σκωτίας όταν έμαθε τ' άνδραγαθήματα του νεαρού άρχοντος ντ' Αβενέλ του άπένειμε τον τίτλο του «Ιππότη της Βασιλίσσης» και τον έτοποθέτησε στην τιμητική φρουρά της κόρης της, της βασιλίσσης της Γαλλίας, Μαρίας Στουάρτ...

Αυτό ήταν ή πρώτη θλίψις της νεαρής συζύγου του, πού έστερείτο έτσι συχνά της παρουσίας του αγαπημένου της συζύγου κατά την διάρκεια της γοητευτικής τους σελήνης του μέλιτος.

Μά σέ λίγο είχε μιά θεία, μιά ούράνια παρηγοριά: έφερε στον κόσμο ένα παιδί πού τό βάφτισαν Ιουλιανό ντ' Αβενέλ.

Αυτή τη φορά ή εύτυχία της ήταν χωρίς κανένα σύννεφο! Και όμως ή Λευκή Κυρία δεν είχε παρουσιάστη καθόλου πριν από τη γέννησι του παιδιού αυτού...

"Οπως κι' ο σύζυγός της, έτσι κ' ή νεαρή μητέρα σεβόταν μάλλον παρά πίστευε τον θρόλο της Λευκής Κυρίας. Δεν ταράχτηκε λοιπόν σχεδόν καθόλου άπ' αυτό τό προμήνυμα... Ήταν τόσο εύτυχισμένη άλλωστε άνάμεσα στις δυο λατρείες

της, τον σύζυγό της και τό παιδί της!...

***

Πέντε χρόνια κύλησαν μέσα σ' αυτή την άγία εύτυχία, όταν ξαφνα ο πόλεμος, ξεσπώντας πάλι, ήρθε να την διακόψη απότομα...

Χαίρε συγκινητικό ειδύλλιο κι' έρωτικές τρυφερότητες... Νά, ξαναγύρισαν πάλι ή αίματηρές τραγωδίες!... "Ω! τά δάκρυα, οι σπαραχτικοί άποχαιρετισμοί της ξετρελλαμένης συζύγου!...

Ο Βάλτερ ντ' Αβενέλ άποσπάστηκε από τά τρεμάμενα χέρια της Μαρίας, φίλησε με λαχτάρα τό παιδί του και ξεκίνησε για ν' αντιμετώπιση την πρώτη επίθεσι της άγγλικής στρατιάς πού την διεύθυνε πάλι ο τρομερός δούξ του Σόμερσετ.

Αυτή τη φορά όμως ο έχθρός είχε τό μεγάλο πλεονέκτημα του άριθμού και της θέσεως... Οί βουνησιοί Σκωτσέζοι ρίχτηκαν τρελλά, όπως πάντα, έναντίον του άγγλικού πυροβολικού πού θέριζε τις γραμμές τους...

Η μάχη αυτή, ή μάχη του Πίνκευ, είνε γνωστή από την ιστορία... Οί Σκωτσέζοι, άν και πολέμησαν σαν λεοντάρια, νικήθηκαν... Δέκα χιλιάδες ιππότες τους βρήκαν εκεί έναν ένδοξο, μά άγονο θάνατο.

"Ολα πειά είχαν τελειώσει: ή λαίδη Μαρία ντ' Αβενέλ πληροφορήθηκε από τον προδότη Μπόλτον, τον έπιστάτη της, πού έσπευσε να της άναγγείλη αυτή την πένθιμη είδησι, ήτι ήταν χήρα!

Της ήρθε σαν τρέλλα, τό μυαλό της σκοτίστηκε, μα έτρεξε άμέσως στο πεδίο της μάχης...

"Αλλοίμονο! του κάκου άναζήτησε το κορμί του εύγενικού ιππότη, του λατρεμένου της συζύγου, άνάμεσα στους σωρούς των άλλων πτωμάτων...

Μιά μέρα και μιά νύχτα όλόκληρη πλανιόταν άνάμεσα στους νεκροθάφτες πού έρριχναν με τά φτυάρια τους τά πτώματα μέσα στα χαρακώματα ή μέσα στους γκρεμούς...

"Ολα πειά είχαν τελειώσει για τη νεαρή μάρτυρα: ή ζωή δεν θα ήταν πειά γι' αυτή παρά ένα βαρύ φορτίο πού θα τό ξεσerne άκόμα για την άγάπη του παιδιού της!

Με την καρδιά νεκρή, με την ψυχή συντριμμένη, χωρίς δάκρυα μπρός στην άνεπανόρθωτη δυστυχία, φόρεσε τά βαρεία πένθιμα ρούχα των χηρών της Σκωτίας και ξαναγύρισε στο άρχοντικό των Μελρόζ...

"Ω! φρίκη!... Βεβήλωσις!... Ίεροσουλία!...

Ο δούξ του Σόμερσετ, ο δήμιος, ο φονηάς, βρισκέταν εκεί, θρονιασμένος σαν ο φέντης... Ξαπλωμένος, ο άθλιος, στο συζυγικό της κρεβάτι!...

Η Μαρία έφυγε έξαλλη από άγανάκτησι, περίτρομη και πήγε να κλειστή με τό παιδί της στον παλιό πύργο των Αβενέλ, πού έγινε τό καταφύγιό της.

Η ειρήνη πού έπακολούθησε μετά τη μάχη του Πίνκευ έμπόδισε τον Αγγλο άρχηγό να έπωφεληθή του φριχτού θριάμβου του... Η αντίβασιλισσα της Σκωτίας άνελαβε υπό την προστασία της την χήρα του Αβενέλ και ο άφωσιωμένος φίλος του συζύγου της, ο Κρίστι

"Ωραίος σαν Θεός!...

ντὲ Κλάινθιλ, τὴν φρουροῦσε καλὰ μαζὺ μὲ τοὺς τελευταίους Σκωτσέζους πολεμιστὰς ποὺ εἶχαν καταφύγει κι' αὐτοὶ στὸν παλῆο πύργο.

Ὁ Σόμερσετ, ποὺ τὸν ἀνακάλεσε στὸ Λονδίνο ἡ σκληρὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μελρόζ... Μὰ πρὶν φύγῃ, ὁ Ἀγγλος πολέμαρχος θέλησε ν' ἀποδείξῃ τὴν παντοδυναμία του.

Στὴν αἴθουσα τῶν ὄπλων τοῦ ἀρχοντικοῦ, μπροστὰ στοὺς συγκεντρωμένους πολεμιστὰς του, κάλεσε τὴ χήρα ντ' Ἀβενέλ. Ἡ Μαρία παρουσιάστηκε, τυλιγμένη στοὺς μοκρσοὺς πένθιμους πέπλους τῆς, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ γυιό τῆς, σὰν νὰ τὴν προστάτευε ἀπ' ὄλους ἢ ἱερὴ ἀδυναμία αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ δούξ τοῦ Σόμερσετ ἀπόσπασε τότε ἀπὸ τὸ χρυσοστόλιστο στήθος του τὸν κόκκινο σταυρὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ πῆγε νὰ τὸν κρεμάσῃ στὸ στήθος τοῦ μικροῦ Ἰουλιανοῦ.

— Παιδί, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ προσπάθησε νὰ τὴν κανὴ λιγώτερο ἄγρια, αὐτὴ ἡ τιμὴ ποὺ σοῦ κάνω εἶνε μεγάλη!

Μὰ ὁ λεοντιδεὺς ἀνωρθώθηκε σ' ὄλο τὸ μικρὸ του ἀναστημα καὶ τίναξε τὰ μαλλιά του ποὺ ἐμοιάζαν μὲ χαιτή... Κάρφωσε στὸν σιδερόφραχτο δούκι τὰ μάτια του ποὺ ἐλαμπιαν ἀπὸ περηφάνεια, ἀναπήδησε, πέταξε τὸ παράσημο μπροστὰ στὰ πόδια του καὶ μούγκρισε:

— Ὅχι! Ποτὲ ἓνας Ἀβενέλ δὲν θ' ἀφήσῃ ἓνα Σόμερσετ νὰ τὸν τιμῆσῃ! Ὅταν ὁ Κριστι ντὲ Κλάινθιλ θὰ μὲ μάθῃ νὰ χειρίζωμαι τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα μου... ἀκούς, δούξ;... θάρθῶ τότε νὰ σοῦ πάρω τὸ σταυρὸ σου μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι!... Καὶ θὰ σὲ σκοτώσω, ὅπως σκότωσες τὸν πατέρα μου!

Ὁ δούξ προσποιήθηκε πὼς γελάει κι' ἔφυγε τρέμοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Τὸ ἀρχοντικὸ, ἐμπιστευμένο στὴ φύλαξι τοῦ Μπόλτον, τοῦ πράκτορος τοῦ Σόμερσετ, ἔμεινε ἔρημο... σὰν μιὰ φτωχὴ καὶ ὠμορφὴ περιστεροφωλῆ ἐγκαταλειμμένη!...

Ὁ προδότης Μπόλτον ἐξακολουθοῦσε τὶς καταχθόνιες μηχανορραφίες του, κρυπτόμενος μὲ τὴν μάσκα τῆς πιὸ τυφλῆς ἀφοσιώσεως ἀπὸ τὴν κυρία του καὶ τὸ νεαρὸ κύριό του Ἰουλιανὸ ντ' Ἀβενέλ, τὴν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα του.

***

Δέκα μῆνες μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήθηκαμε — ἦταν ἡ παραμονὴ τῶν Ψυχῶν — ἡ δούκισσα ντ' Ἀβενέλ ξαναγύρισε ἀπ' τὸ πεδίο τῆς μάχης τοῦ Πίνκεϋ, ὅπου εἶχε πάει στεφάνους καὶ λουλούδια στοὺς μάρτυρας τῆς Σκωτίας, καὶ ὅπου εἶχε προσευχηθῆ μὲ τὸ γυιό τῆς.

Ξαναγυρίζοντας στὸν πύργο τῆς, βρῆκε ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀναστατωμένους. Μόνο ὁ Μπόλτον διατηροῦσε τὴν γαλήνη του, ἀναμικτὴ ὡστόσο μὲ κάποιαν ἀνησυχία.

Ἡ πυργοδέσποινα τὸν ρώτησε τί συμβαίνει. — Αὐτὸς ὁ Μαρτίνος, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπουργὸς ἐπιστάτης, ἀναστάτωσε ὄλο τὸν τόπο μὲ τὶς ἱστορίες του τοῦ ἄλλου κόσμου... Λέει πὼς εἶδε τὴ Λευκὴ Κυρία νὰ θρηνῆ σὲ μιὰ ἔπαλξι τοῦ πύργου.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου περίεργο μιὰ μέρα ἀφιερωμένη στοὺς νεκροὺς σὰν τὴ σημερινή... εἶπε ὁ γέρο Μαρτίνος, ἓνας παλῆος ὑπηρέτης τῶν Μελρόζ ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ. Δὲν εἶνε ἄλλωστε ἡ πρώτη φορά.

Ὁ Μπόλτον τότε ἐπρόσθεσε μὲ στενοχώρια ποὺ μεγάλωνε ὀλοένα:

— Αὐτὸ ποὺ μπερδεύει τὴν ὑπόθεσι... εἶνε... ὅτι μερικοὶ ταξιδιωτὲς μοῦ ἀνήγγειλαν... τὴν ἐμφάνισι μιᾶς σπεύρας Ἀγγλων ἀτάκτων στὰ μέρη μας... Προχωροῦν, ὅπως μοῦ εἶπαν, ἀπὸ τ' ἀνατολικά, ἐρημώνοντας καὶ καίγοντας τὰ πάντα!...

— Πρέπει νὰ στείλουμε ἐναντίον αὐτῶν τῶν ληστῶν τὸν γενναῖο μας Κριστι ντὲ Κλάινθιλ καὶ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους του! φώναξε ἡ λαίδη ντ' Ἀβενέλ.

— Δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ κάνω χωρὶς τὴ διαταγὴ σας, ἀπάντησε ὁ Μπόλτον, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ τῆς κυρίας του μὲ μιὰ ἀλλόκοτη βία, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν πύργο τοὺς ὑπερασπιστὰς του.

Μιὰ βαρεῖα σιωπὴ ἀπλωνόταν τώρα μέσα στὴν ἀπέραντη αἴθουσα.

Ἡ Μαρία ἔπεσε γονατιστή...

Ἡ δούκισσα Μαρία εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία τῆς καὶ καταλαβαίνοντας πὼς εἶχε εὐθύνη γιὰ τόσοσους ἀνθρώπους, ὑπεδείκνυε στὸν καθένα τὴ θέσι του κι' ἔδινε διαταγὴ νὰ κλειστοῦν ὄλες ἢ πύλες.

— Ἐξαφνα, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου. — Ὁ γυιός μου... ποῦ εἶνε ὁ γυιός μου; ρώτησε κυττάζοντας γύρω τῆς μὲ ἀγωνία. Ἦταν ἀκόμα ἐδῶ πρὸ μιᾶς στιγμῆς.

— Θὰ κατέβηκε στὰ ὑπόγεια, τῆς ἀπάντησε ὁ γέρο Μαρτίνος. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν φοβάται τίποτε... Ἐχει τὸ αἷμα τῶν Ἀβενέλ στὶς φλέβες του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς ξαναπαρουσιάστηκε ἀναστατωμένος, καταταραγμένος... αὐτὸς ὁ τόσο γενναῖος.

Ἐβγαίνει πράγματι ἀπὸ τὴν ὑπόγεια στοὰ ποὺ συνέδεε τὸν πύργο μὲ τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μελρόζ.

— Μητέρα! φώναξε, ἀφήνοντας νὰ τοῦ πέσῃ τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ἐκεῖ... μέσα στὰ βάθη τῶν ὑπογείων... εἶν' ἓνας ἀνθρώπος ἔνοπλος... ἓνας ὑποπτος. Καὶ μοιάζει μὲ τόν...

Δὲν τολμοῦσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. — Ἐνας ἱππότης! ξαναεἶπε ἡ μητέρα του, γεμάτη ἀγωνία καὶ τρέμοντας σύγκορμη. Μὰ μίλα!... Μίλα λοιπόν!... Πὼς εἶνε αὐτὸς ὁ ἱππότης;

— Φοράει μιὰ ἀστραφτερὴ πανοπλία ὅπου λάμπει ὁ Σταυρὸς τοῦ Στουαρτ σὰν αὐτὸν ποὺ εἶχα δῆ ἄλλοτε στὸ στήθος τοῦ...

— Μὰ τελειώνει... τελειώνει Ἰουλιανέ!... Πὼς εἶνε τὸ πρόσωπό του;

— Ἐχει μάτια καὶ μαλλιά μαύρα... φυσιογνωμία γλυκεῖα καὶ ἀποφασιστικὴ... Μ' ἀγκάλιασε κλαίγοντας... Νὰ, δὲς ἀκόμα τὰ δάκρυά του ποὺ λάμπουν ἐδῶ... στὸ βελούδο τοῦ μανδύα μου...

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ κι' ἔπεσε γονατιστή.

— Ὁ Θεὸς ἄς μᾶς εὐσπλαχνιστῆ! εἶπε. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶδε τὸ φάντασμα τοῦ πατέρα του!...

— Ὅχι, μητέρα, φώναξε ὁ μικρὸς Ἰουλιανός. Εἶνε ζωντανός!...

Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε πένθιμα μέσα στὴ νύχτα... Νόμιζε κανεὶς πὼς ἀκούγε ἔξω μιὰ γυναῖκα νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στενάξῃ...

Ὁ προληπτικὸς γέρο Μαρτίνος σταυροκοπήθηκε ψιθυρίζοντας μὲ εὐλάβεια.

— Ὁ Μαῦρος Ἀνθρώπος μᾶς φοβερίζει, γιατί ἡ «Καλὴ Γειτόνισσα» θρηνάει ἀκόμα μέσα στὴ νύχτα...

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνὴ του, πρόσθεσε μὲ φόβο καὶ σεβασμό:

— Ἡ Λευκὴ Κυρία! — Ἐξαφνα ἔβγαλε ἓνα ἐπιφώνημα τρόμου.

Ἡ πυργοδέσποινα σηκώθηκε καὶ τὸν ρώτησε: — Ἐ, λοιπόν;... Τί εἶνε πάλι, Μαρτίνε;

— Τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μελρόζ εἶνε φωτισμένο... Ἐνα φῶς λάμπει στὴν κάμαρη τοῦ κυρίου ἱππότη, τοῦ ἀφέντη μας... Κυττάχτε καὶ μόνη σας, ἀρχόντισσά μας!

Καὶ, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ πολεμιστρά, ἔδειξε στὴν κυρία του ἓνα παράθυρο τοῦ ἀρχοντικοῦ τῶν Μελρόζ, ὅπου πρᾶγματι φαινόταν μιὰ ζωερὴ λάμψι. Μιὰ σκιά — ἡ σκιά ἑνὸς ἀνδρὸς ἐνόπλου — περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε πίσω ἀπὸ τὰ φωτισμένα τζάμια.

Ἡ νέα γυναῖκα κύτταζε, ἀνατριχιάζοντας... — Ἀμέσως, ὡστόσο, πῆρε τὴν ἀπόφασί τῆς.

Πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ κλεφτοφάναρο ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γυιοῦ τῆς, ἔπιασε τὸν μικρὸ Ἰουλιανὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε μαζὺ τῆς πρὸς τὰ ὑπόγεια...

Ὁ Μαρτίνος γέμισε γρήγορα - γρήγορα τὰ πιστόλια του κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ...

— Μείνε ἐδῶ ἐσὺ, τοῦ εἶπε ἡ πυργοδέσποινα, καὶ φύλαγε καλά. Ὅ,τι θὰ δοῦμε πρέπει νὰ μείνῃ μυστικὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μακρὰ καὶ στενὴ στοὰ τὴν ὁποία μητέρα καὶ γυιὸς ἀκολούθησαν, κατέληγε στὶς σπηλιές καὶ τὰ ὑπόγεια τῶν Μελρόζ, ποὺ ἦσαν ἀληθινὸς λαβύρινθος.

Μιὰ ἀπόλυτη ἔρημια καὶ σιωπὴ ἐπικρατοῦσε παντοῦ... Μήπως ὁ μικρὸς Ἰουλιανός εἶχε πέσει θύμα παραιοθησεως;

Λαχανιασμένη, ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια ποὺ ὡδηγοῦσαν ἀπὸ τὰ ὑπόγεια στὸ ἀρχοντικὸ κι' ἄρχισε νὰ διασχίζῃ τὰ ἐγκαταλειμμένα παλῆα τῆς διαμε-

ρίσματα. Τέλος, έφτασε στην πόρτα του συζυγικού της δωματίου που το είχε βεβηλώσει με την παρουσία του ό άτιμος Σόμερσετ...

Δέν ήταν πειά δυνατή καμμιά άμφιβολία.

"Ενα φως περνούσε έξω μέσ' άπ' τις κουρτίνες...

"Η πυργοδέσποινα έκανε γρήγορα τό σταυρό της.

Καί μπήκε μέσα, κρατώντας πάντα άπό τό χέρι τόν γιο της...

Μά άμέσως έπεσε γονατιστή.

"Ο ίππότης ντ' Άβενέλ ήταν όρθιος εκεί, με τά χέρια σταυρωμένα, μπρός στό μεγάλο κρεβάτι με τή θολιά, που ήταν ύψωμένο πάνω σ' ένα ανάβαθρο, στρωμένο με βελούδο.

— "Ω! τό παιδί είπε τήν άλήθεια! τραύλισε ή Μαρία. "Ο Βάλτερ... ό ώραίος μου Βάλτερ... έδω... ζωντανός!... Θεέ μου, νά είσαι εύλογημένος γι' αυτό τό θαύμα...

Καί ώρμησε πρός τόν σύζυγό της που τόν είχε ξαναβρή νεκραναστημένο!

Μά, ώ έκπληξις, ώ τρόμος!..

"Ο Βάλτερ τήν άπομάκρυνε με μιá χειρονομία... άγέρωχος, άπειλητικός, τρομερός...

— "Α! είσαι σύ! πρόφερε μ' ένα τόνο γεμάτον περιφρόνησι, όργή και θανάσιμο μίσος. "Εσύ!...

— Θεέ μου!... Τί άκούω;... "Εσύ είσαι... Βάλτερ... λατρεμένο μου... έρωτά μου;... "Εσύ είσαι που μου μιλάς έτσι;

Καί ξετρελλαμένη, φριχτά άπελπισμένη —παίρνοντας μέσα στά λεπτά χέρια της τό φτωχό ξανθό της κεφαλάκι που τό ένοιωθε νά τρελλαίνεται άπό τή φριχτή αυτή δοκιμασία— με τά μάτια έξαλλα, γεμάτα τρόμο, τραύλισε με φωνή κομμένη:

— "Όχι, δέν βρίσκεται πειά σ' αυτό τόν κόσμο ό γλυκός Βάλτερ τής καρδιάς μου. "Εχω πέσει θυμά του πιό τρομαχτικού έφιάλτου... ή μάλλον ό δαίμονας πήρε τήν όψι του λατρευτού μου συζύγου γιά νά με κάνη ν' άμφιβάλλω γιά σένα, Θεέ μου!...

— Σιωπή!... μούγκρισε ό Βάλτερ ντ' Άβενέλ. Δέν ύπάρχει έδω άλλος δαίμονας έκτός άπό σένα, καταχθόνιο πλάσμα.

— "Α! τρελλαίνομαι!... τρελλαίνομαι!... φώναζε ή Μαρία. "Υποφέρω πολύ... τρομαχτικά... Θα πεθάνω...

Καί ή Μαρία ντ' Άβενέλ ξέσπασε σέ παραχαχτικούς λυγμούς, σέ κραυγές φριχτά άπελπισμένες...

Καί μέσ' άπό τούς ποταμούς τών δακρύων που κυλούσαν άπό τά μάτια της στέναζε:

— "Ο Βάλτερ είνε ζωντανός... Κι' έγώ είμαι πάντοτε χήρα... άφου ή καρδιά του είνε νεκρή... άφου ό έρωτάς μας πέθανε σ' αυτή... "Ω, οί άγαπημένοι μας όρκοι... "Ο χαμένος παράδεισος... Θυμήσου, θυμήσου ντ' Άβενέλ!...

— Τους όρκους μας; έκανε σαρκαστικά ό ίππότης.

— Ναι, τούς ξέχασες;

Τότε ό Βάλτερ, αφήνοντας μιá τρομερή όργή νά ξεσπάση, φώναζε:

— "Ατιμη... τούς έπρόδωσες!...

— "Όχι! διαμαρτυρήθηκε ή δυστυχισμένη με όλη τή δύναμη τής άθωότητάς της. "Όχι, Βάλτερ, ποτέ...

— Λές ψέματα!

— Σοϋ τ' όρκίζομαι στό Θεό!...

— Στο Θεό!... Μην βλαστημάς τό Θεό, γιατί σέ λίγο θα παρουσιαστής μπροστά του...

— "Α! αυτό θα είνε τό τέλος του μαρτυρίου μου!... Πάρε μου λοιπόν τή ζωή, ίσκιε ψεύτικε του εύγενικού ντ' Άβενέλ...

Καί σαν τρελλή, τρέμοντας σύγκορμη, ρώτησε:

— Μά ποιός είσαι λοιπόν;

— Είμαι ή Τιμωρία! Είμαι ή "Εκδίκησις!...

Καί ό ίππότης ντ' Άβενέλ, λέγοντας αυτά τά λόγια, έφερε τό χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.

Μά ό μικρός "Ιουλιανός κρεμάστηκε άπάνω του, φωνάζοντας ίκετευτικά:

— Πατέρα... πατέρα μου... χάρι... έλεος γιά τή μικρή μου μαμά!

— Ούτε χάρι, ούτε έλεος! βροντοφώνησε ό Βάλτερ.

Καί πρόσθεσε άδυσώπητος:

— "Ο θάνατος!...

Σ κυθρωπός και τραγικός, με τό δεξί του χέρι έπάνω

στά σγουρά μαλλιά του παιδιού του, ό ίππότης έξακολούθησε με φωνή άργή και βαθεία:

— Είσαι μικρός, πολύ μικρός άκόμα γιά νά καταλάβης... παιδί μου... μά χάραξε τά λόγια μου καλά μέσα στη μνήμη σου...

»"Αργότερα, θα τά καταλάβης όλα...

»Πληγωμένος βαρειά, είχα πέσει κι' έγώ μαζύ με τούς άλλους στό πεδίο τής μάχης του Πίνκεϋ... "Εμεινα πολλές ώρες άναίσθητος... μά τή νύχτα συνήλθα και είδα πώς βρισκόμουν μέσα σ' ένα σωρό άπό πτώματα...

»Πώς κατώρθωσα, με τό στήθος τρυπημένο άπό ένα θραύσμα όβουζίου, νά συρθώ ως κάποιον πανδοχείο τών συνόρων, ούτε κι' έγώ δέν τό ξέρω...

»"Ο έρωτάς μου γιά τή μητέρα σου... ή άγάπη μου γιά σένα... φτωχό μου παιδί, που θα μείνης σέ λίγο όρφανό... ναι, ό τρελλός και τυφλός έρωτάς μου γιά τήν Μαρία ντε Μελρόζ, ή είρωνεία... με ύποστήριζε και δεκαπλασίαζε τις δυνάμεις μου.

»"Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, καλός άνθρωπος άν και "Αγγλος, με φιλοξένησε και με περιποιήθηκε... Είν' αλήθεια πώς τόν πλήρωσα με χρυσάφι, μά κι' αυτός δέν με παράδωσε στον έχθρό... στό Σόμερσετ... τόν δήμιω...

»"Όταν έγινε καλά, κατώρθωσα, με τή βοήθειά του, νά φτάσω στην άκτή και νά έπιβιθαστώ σ' ένα πλοίο που με πήγε στη Γαλλία, όπου συνάντησα τήν βασίλισσα, Μαρία Στουαρτ, τής όποιás είμαι ίππότης...

»"Ο ξενοδόχος, πριν φύγω, ανέλαβε νά γίνη ταχυδρόμος μου στη μητέρα σου, τήν δούκισσα...

»Τής γνώριζα πώς κατώρθωσα νά ξεφύγω άπό τόν θάνατο και τής παράγγελνα νά σέ πάρη και νά τή νά με συναντήση στην Αύλη τής Γαλλίας...

»"Εκεί θα μπορούσαμε νά ζήσουμε εύτυχισμένοι κι' ελεύθεροι...

»Μά ή μητέρα σου δέν μου άπάντησε καθόλου... έμαθα νέα της άργότερα, πολύ άργά, άλλοίμονο! γιά τήν εκδίκησί μου, —άπ' τόν ίδιο ξενοδόχο, τόν Τζών Ρόμπυ...

»"Εμαθα τήν άκατονόμαστη άτιμία της... τό τρομερό αίσχος τις...

»Είχε γίνει έρωμένη του δουκός του Σόμερσετ κι' έφερε μέσα στά σπλάχνα της τόν καρπό τής φριχτής προδοσίας της.

"Ο ίππότης Βάλτερ ντ' Άβενέλ, άφου είπε αυτά τά λόγια, σάπασε και κύτταξε τήν γυναίκα του με ύφος άγριο και περιφρονητικό.

— Φρίκη! φώναζε ή Μαρία ένώνοντας τά χέρια της. "Όσα λόγια πρόφες, άλλα τσα ψέματα είπες!

— Νά ή ζωντανή άπόδειξις του έγκλήματός σου! φώναξε ό ίππότης, παραμερίζοντας ξαφνικά τις βελουδέιες κουρτίνες του κρεββατιού.

"Η νέα μητέρα προχώρησε...

"Εβγαλε τότε μι' άούνατη κραυγή έκπλήξεως... συγκινησεως... και οίκτου...

"Ενα παιδάκι νεογέννητο ήταν εκεί, τυλιγμένο σέ πλούσιες δαντέλλες κι' άπλωνε τά μικρά χεράκια του...

Μιά βαρειά και τρομερή σιωπή άπλωνόταν τώρα στό δωμάτιο που τήν διέκοπταν μόνο τά κλαυθμηρίσματα του νηπίου που τό είχαν ξυπνήσει άπό τόν άγγελικό του ύπνο.

"Εξαφνα, εκείνη τή στιγμή άκούστηκε κάποιος θόρυθος άπ' έξω που έμοιαζε με κλαγγή όπλων.

— Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ή Μαρία ντ' Άβενέλ σαν νά συνερχόταν ξαφνικά. Οί άνθρωποι μας βρίσκονται σέ άποστολή... Τους έστειλα έναντίον τών "Αγγλων άτάκτων και ληστών... Μήπως;...

Δέν τολμούσε ν' άποτελειώση τή φράσι της.

— Οί "Αγγλοι! φώναξε ό μικρός "Ιουλιανός που είχε τρέξει στό παράθυρο.

— "Εμπρός! Θα πεθάνω τουλάχιστον σαν στρατιώτης! είπε ό ίππότης ντ' Άβενέλ, τραβώντας τό σπαθί του.

"Όχι... όχι... φώναζε ή Μαρία. Πάμε στό ύπόγειο... "Ελα!

Καί ή νέα γυναίκα προσπαθούσε του κάκου νά παρασύρη τόν σύζυγό της που έτοιμαζόταν νά πουλήση άκριβά τή ζωή του.

Μά ό Βάλτερ έπαψε ξαφνικά κάθε αντίστασι και τράβηξε πρός τά ύπόγεια.

— Ναι, πρέπει νά σωθώ! ψιθύρισε. Λησμόνησα τό μήνυμα τής Μαρίας Στουαρτ... Πρέπει νά τό πάω στην αντίτασίσσισσα τής "Αγγλίας, έστω και θυσία τής τιμής μου...

(Άκολουθεί)

